

Hun har endnu ikke set mig; jeg står ved den anden side af disken, langt borte for mig selv. Der hænger et spejl på den modsatte væg, hun tænker ikke derpå, men spejlet tænker derpå. Hvor tro har det ikke opfattet hendes billede, som en ydmyg slave, der viser sin hengivenhed ved troskab, en slave, for hvem hun vel har betydning, men som ingen betydning har for hende, som vel tør fatte hende, men ikke omfatte hende.

Det ulykkelige spejl, som vel kan gribe hendes billede, men ikke hende, det ulykkelige spejl, der ikke kan gemme hendes billede i sin løndom, skjule det for hele verden, som tværtimod kun kan forråde det til andre som nu til mig.

Hvilken kval, hvis et menneske var således dannet. Og er der dog ikke mange mennesker, der er således, der intet ejer uden i det øjeblik, da de viser andre det, der blot gribe overfladen ikke væsenet, tabe alt, når dette vil vise sig, således som dette spejl ville tabe hendes billede, hvis hun ved et eneste åndedrag ville forråde sit hjerte for det.

Og dersom et menneske ikke var i stand til at eje et erindrings billede selv i nærværelsens øjeblik, så måtte han jo altid ønske at være i afstand fra skønheden, ikke så nær, at det jordiske øje ej kan se, hvor skønt det er, han holder omsluttet, og som det udvortes øje har tabt, som han vel kan vinde igen for det udvortes syn ved at fjerne det fra sig, men som han også da kan have for sjælens øje, når han ikke kan se genstanden, fordi den er ham for nær, når læbe er lukket mod læbe ... hvor er hun dog skøn!

Stakkels spejl det må være en pine, godt, at du ikke kender jalousi. Hendes hoved er fuldkommen ovalt, hun bøjer det lidt forover, derved højnes panden, der hæver sig ren og stolt uden al aftegning af forstands-organer.

Hendes mørke hår slutter sig ømt og blødt om panden. Hendes ansigt er som en frugt, enhver overgang fyldig rundet; hendes hud er gennemsigtig, som fløjl at berøre, det kan jeg føle med mit øje. Hendes øje – ja det har jeg

endnu ikke set, det er skjult af et låg, væbnet med silkefrynser, der bøje sig som hager, farlige for den, der vil møde hendes blik.

Hendes hoved er et Madonna-hoved, renhed og uskyld dets præg; hun bøjer sig ligesom Madonna ned, men hun er ikke fortabt i beskuelsen af det ene; det giver en afveksling i udtrykket i hendes ansigt. Det, hun betragter, er det mangfoldige, det mangfoldige, over hvilket den jordiske pragt og herlighed kaster en afglans. Hun trækker sin handske af for at vise spejlet og mig en højre hånd hvid og vel formet som en antik, uden nogen prydelse end ikke en flad guldring på den fjerde finger – bravo!

Hun slår øjet op, hvor forandret alt og dog det samme, panden lidt mindre høj, ansigtet lidt mindre regelmæssigt ovalt men mere levende. Hun taler med butik-svenden, hun er munter, glad, snaksom.

Hun har allerede udvalgt en, to, tre ting, hun tager en fjerde, hun holder den i sin hånd, hendes øje bøjer sig atter ned, hun spørger, hvad den koster, hun lægger den til side under handsken, det må vist være en hemmelighed, bestemt til – en kæreste – men hun er jo ikke forlovet – ak der er mange, der ikke er forlovede, og dog have en kæreste, mange, der er forlovede, og dog ikke have en kæreste ... skulle jeg opgive hende? Skulle jeg lade hende uforstyrret i hendes glæde? ...

Hun vil betale, men hun har tabt sin pung, ... hun nævner formodentlig sin adresse, det vil jeg ikke høre, jeg vil ikke berøve mig overraskelsen; jeg træffer vel nok sammen med hende i livet igen, jeg skal vel kende hende, og hun måske også mig, mit sideblik glemmer man ikke så let.

Når jeg da er blevet overrasket af at træffe hende i omgivelser, jeg ikke ventede, da kommer turen til hende. Kender hun mig ikke, overbeviser hendes blik mig ikke straks derom, så kan jeg vel få lejlighed til at se på hende fra siden, jeg lover hun skal erindre situationen.